

dim. 89-maig / Juny 11

OR I FLAMA

Revista d'“El Centre” de Gràcia entitat fundada el 1869

Hem passat dues assemblees, estem ja a punt de començar el mes de juliol, però el Centre continua amb la seva programació i encara que durant aquest mes, només tenim una mica d'esbarjo amb el "cinema a la fresca", la junta directiva escollida ha de continuar la feina, programant la temporada 2011/2012. Les seccions ja han fet la seva feina i tot està lligat de cara al mes de setembre.

Hem passat tres anys de feina, dia a dia, però això ja és història i ara hem de continuar endavant. Onze persones hem agafat un compromís amb els nostres associats, onze persones que tenen ganes de treballar i tirar endavant d'una Entitat amb garantia de futur.

Les persones no hem nascut ensenyades i per això els joves incorporats a la junta han d'aprendre com portar endavant el Centre ja que el futur és seu.

M'agradaria recordar l'última assemblea ordinària de data 28 de juny de 2011, i donar les gràcies a tots els socis que estaven a la sala d'actes recolzant el nostre projecte, i sobre tot al nostre costat. A tots, gràcies per el vostre suport, va ésser una assemblea molt bona, i per acabar es va celebrar la revetlla de Sant Pere on els socis vàrem parlar una mica del futur.

Vull desitjar a tots els associats i a tota la gent que llegiu aquesta publicació molt bones vacances i sobre tot molt bona festa major 2011.

Carregeu piles i treballem tots plegats pel nostre futur.

Carlos Pablos

La junta informa...

- El passat 26 d'abril va tenir lloc l'entrega de premis del Concurs Literari Vila de Gràcia. L'acte va gaudir de l'assistència de diverses autoritats de la vila i es van poder conèixer els noms dels guardonats. La cerimònia va estar presentada per l'Eva Daniel i es van llegir diversos textos a càrrec de la Carla Clavé i el Sergi Saboya.

- Els protagonistes dels Sopars Tertúlia del mes d'abril i del mes de maig van ser l'escriptor Joan Lafarga, que ens va presentar el seu llibre *El Relotger de Gràcia*, i la Maria del Mar Bonet amb els que vam compartir dues grans vetllades.

- Dins del nostre cicle de conferències vam poder gaudir de l'exposició de l'Arcadi Oliveras amb la seva "Banca Ètica".

- El passat 30 d'abril es va celebrar el trofeu Memorial Jesús Alonso al Poliesportiu Euròpolis.

- El passat 28 de juny es va celebrar la Junta Ordinària de l'Entitat on va resultar escollida la següent candidatura:

PRESIDENT:	CARLOS PABLOS
VICE PRESIDENT:	EDUARD SABOYA
TRESORERA:	ROSA ALCOBER
SOTSTRESORERA:	DOLORS BONET
SECRETARIA:	MARIA DEL CARME BLANCH
SOTSSECRETARIA:	CARLA CLAVE
VOCAL CULTURA:	ELISA FERNANDEZ
VOCAL COMUNICACIÓ:	DAVID GALLACH
VOCAL SOCIAL:	OCTAVI FORMATGER
VOCAL ESPORTS:	EDUARD ALBERT
VOCAL JOVENTUT:	ANDREA RODOREDA

- S'ha establert un conveni entre Marineland Catalunya i el G6. Els associats gaudiran de les invitacions que rebin amb la revista. Tots els socis que no la rebin en format imprès, podran demanar-les a Secretaria dins del seu horari habitual fins esgotar les existències.
- El passat 28 de maig es va celebrar la cloenda del XIVè Concurs de Teatre Català a Gràcia. L'acte va estar presentat per Daniel Mejías i va comptar amb la participació de diversos números de l'obra El Geperut de Notre Dame.

Els resultats van ser els següents:

PREMI ALS MILLORS EFECTES I SO:

Grup de Teatre Filagarsa per l'obra Besa'm Kate

PREMI A LA MILLOR IL·LUMINACIÓ:

Grup de Teatre Filagarsa per l'obra Besa'm Kate

PREMI AL MILLOR VESTUARI:

Grup de Teatre Filagarsa per l'obra Besa'm Kate

PREMI A LA MILLOR ESCENOGRAFIA:

Grup de Teatre Filagarsa per l'obra Besa'm Kate

PREMI AL MILLOR GRUP:

TERCER PREMI: Grup Helena Teatre per l'obra Advertència per a embarcacions petites

SEGON PREMI: Grup Blaugrana Scena per l'obra La meva Ismènia

PRIMER PREMI: Grup de Teatre Filagarsa per l'obra Besa'm Kate

PREMI A LA MILLOR DIRECCIÓ:

TERCER PREMI: Roser Tolosa del

grup Blaugrana Scena per l'obra La meva Ismènia

SEGON PREMI: Rosana Vilola del grup GESPA per l'obra El club de la corbata

PRIMER PREMI: Ermenegild Siñol del Grup de Teatre Filagarsa per l'obra Besa'm Kate

PREMI A LA MILLOR ACTIU PRINCIPAL:

TERCER PREMI: Laia Bonells per la interpretació d'Ismènia a l'obra La Meva Ismènia

SEGON PREMI: Montse López per la interpretació de Lilli Vanessi/ Katharine Minola a l'obra Besa'm Kate

PRIMER PREMI: Roser Descayre per la interpretació de Sofia a l'obra Almenys no és Nadal

PREMI AL MILLOR ACTOR PRINCIPAL:

TERCER PREMI: Romà Ferruz per la interpretació de Fred Graham/ Petrutxo a l'obra Besa'm Kate

SEGON PREMI: Jordi Rodríguez per la interpretació de Jaume a l'obra El Cub de la Corbata

PRIMER PREMI: Eduard Asensio per la interpretació de Miquel a l'obra El club de la Corbata

PREMI A LA MILLOR ACTRIU DE REPARTIMENT:

TERCER PREMI EXAEQUO: Jusi Ruiz per la interpretació de la Duquesa de Berwick a l'obra El Ventall de Lady Windermere

TERCER PREMI EXAEQUO: Regina Nuri per la interpretació de Lady Agatha Carlisie a l'obra El Ventall de Lady Windermere

SEGON PREMI: Salma Nasit per la interpretació de Veu a l'obra Casa de Nines

PRIMER PREMI: Laia Martínez per la interpretació de Lois Lane/ Bianca Minola a l'obra Besa'm Kate

PREMI AL MILLOR ACTOR DE REPARTIMENT:

TERCER PREMI: Lluís Ventura per la interpretació de Doc a l'obra Advertència per a Embarcacions Petites

SEGON PREMI: Ermenegild Siñol per la interpretació de Electricista/ Gangster 1 a l'obra Besa'm Kate

PRIMER PREMI: Marc Gómez per la interpretació de Electricista/ Gangster 2 a l'obra Besa'm Kate

Així mateix, dóna fe del resultat de la votació popular, quedant com a premiat: Grup Blaugrana Scena per l'obra La Meva Ismènia

PREMIS TALLER DE TEATRE:

PREMI AL MILLOR GRUP: Grup Blaugrana Scena per l'obra La Meva Ismènia

PREMI A LA MILLOR DIRECCIÓ: Roser Tolosa del grup Blaugrana Scena per l'obra La Meva Ismènia

PREMI AL MILLOR ACTOR

PRINCIPAL: Jordi Rodríguez per la interpretació de Jaume a l'obra El club de la corbata

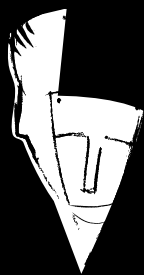
PREMI A LA MILLOR ACTRIU

PRINCIPAL: Roser Decayre per la interpretació de Sofia a l'obra Almenys no és Nadal

— Els dimers 6, 13 i 20 de juliol es celebra la tercera edició del Cinema a la Fresca. Enguany es projectaran els títols Herois, Bienvenidos al Norte i Mamma Mia!

TENS IDEES O PROPOSTES NOVES PER A LA REVISTA? VOLS ESCRIURE ALGUN ARTICLE? T'INTERESSARIA QUE PARLESSIM D'ALGUN TEMA EN CONCRET? ENVA'NS LES TEVES PROPOSTES I ELS TEUS ARTICLES A LA NOSTRA ADREÇA DE CORREU I SIGUES UN COL·LABORADOR MÉS:

oriflama@elcentregracia.cat

de Joan Guinart

La temporada s'ha acabat. Cada any quan arriben les calors diem adéu a la temporada teatral, potser una mica cansats però amb la satisfacció de la feina feta.

Una temporada de la qual podem estar molt satisfets, tant per la qualitat de les representacions com per l'assistència de públic que ha estat molt superior a la temporada passada.

La temporada ha estat variada amb estils i gèneres a gust de tots els públics, des de musicals fins a l'alta comèdia passant pels clàssics catalans, i com no, l'actuació del taller de teatre que li dona el toc de futur al nostre grup.

I vist tot el que hem vist i hem fet, vull en nom de la junta de teatre i en el meu propi felicitar molt cordialment a tots i cada un dels membres del grup per la feina feta al llarg de la temporada, cada un en el lloc que li correspon, i en la feina que ha fet en cada representació, perquè de tots és sabut que el teatre és labor d'equip i la suma de l'esforç de cada un és el que fa que una representació tingui l'èxit i la brillantor que han tingut totes i cada una de les posades en escena que hem fet aquesta temporada.

Però la temporada 2010/2011 ja es historia i l'equip de directors i la junta de teatre ja han posat els fonaments de la propera temporada, de la qual us informo si més no, dels títols que ompliran la nostre cartellera, des de primers d'octubre fins a mitjans de juny

Pel davant i pel darrera
de **Mikael Frayn** (reposició)

L'home
de **Xavier Gonzalez-Costa**

El Ferrer de tall
de **Federic soler "pitarra"** (reposició)

Un estudiant de vic
de **Josep Mª de Segarra**

El Lliberti
de **Eric-emanuel schmitt** (reposició)

L'home del capvespre
de **Santiago Moncada**

Gent amb classe
de **Noël Coward**

Los ladrones somos gente honrada
de **Jardiel Poncela**

Tiempo de espadas
de **Jaime Salom**

Que va ser de Baby Jane
de **Henri Farrel**

Doncs ja teniu un "tast" del que serà la temporada vinent si no hi ha algun canvi d'última hora, com podreu observar hi ha alguna reposició, com EL LLIBERTI, que és l'obra que l'any vinent sortirà de concurs. PEL DEVANT I PEL DERRERA, pel reclam que ha tingut i EL FERRER DE TALL per donar la oportunitat a la gran quantitat de públic que no la va poder veure aquesta temporada.

I ara, a gaudir de l'estiu

Una abraçada a tots.

ANTAVIANA

EL GEPERUT DE
NOTRE DAME

40

AS

30

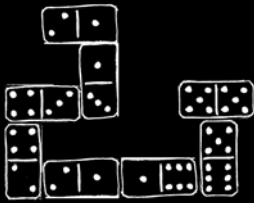

40

AS

30

dòmino

d'Alfred Casas

El passat 12 de maig vam celebrar el ja habitual sopar i repartiment de trofeus del nostre principal torneig de dòmino del qual van resultar vencedors els senyors Obón i Safón, ocupant el 2n i el 3r llocs els senyors Franquet-Romero i López-Casas. La festa va ser amena i tots vam passar una bona estona.

Actualment, estem intentant organitzar una trobada contra una altra Entitat; quan tinguem alguna cosa concretada ho notificarem al panell, a fi de veure amb quin equip podem comptar.

Sobre l'enigma de la paraula "cervesa" que vam proposar en el darrer article, cal dir que, o bé la pregunta era molt difícil o bé poca gent llegeix la nostra secció; el cas és que no hi va haver resposta i, com que ja no l'esperem, procedim a donar-ne la solució:

Conta la llegenda que, quan els espanyols anaren a posar una "pica a Flandes"; veien anunciades a les tavernes la cervesa que s'hi oferia i, senyalant amb el dit, deien "sirveme esa". De tant sen-

tir aquests mots, els flamencs van creure que aquell era el nom de la beguda en espanyol i amb aquesta nomenclatura la servien als soldats invasors.

Ara ens proposem de proposar una altra llegenda més senzilla o més coneguda, a veure si algú s'hi anima i respon, obtenint el premi d'una fresca i saludable cervesa durant una setmana:

Diu la llegenda que les dones que volen quedar-se embarassades han de ficar el cap en una olla, mentre la seva parella toca la campana que hi ha al costat. En quin lloc es troba aquesta prodigiosa olla?

Podeu enviar les vostres respostes a la bústia de la nostra revista indicant en el sobre la paraula "Dòmino".

d'Anna Jaureguizar

Benvolguts amics i socis;

Després d'haver tornat a la calma, un cop finalitzada la Marató del dia 26 de març, l'activitat de la coral ha retornat amb nous assajos i amb una col.laboració amb el grup de teatre de "El Centre," en l'extraordinària obra musical del Gèperut de Notre Dame.

Per dur a terme aquesta col.laboració hem gaudit de la participació de noves veus, vingudes de diferents cors, que ens han reforçat musicalment, sota la "Batuta " del nostre director Jorge Coré que sempre ens ha donat el "To" i l'entusiasme necessari per fer-ho possible.

Ho hem pasat molt bé cantant i veient la magnífica representació dels actors i directors de la obra.

Aprofito per agrair als directors Daniel i Natàlia, per haver pensat en nosaltres, als membres de la nostra coral i especialment a cantaires vinguts d'altres cors:

Laia Santaaulalia, Rafa Vigata, Montse Galí, Anna Maria Perez, Rosa Montero, Pilar Montolio, Raúl Coré, Nuria Martínez, Elizabeth Cirici, Laura Maynade, Carme Gutierrez i a l' il·lustríssim "Octavi Formatger (únic baix en el cor) per la seva col.laboració amb la coral Baluern.

Ara ja amb l'estiu a les portes us esperem al proper concert que farem el dia 19 de juny a les 12 h., per retrobar-nos i disfrutar d'una bona estona musical!

PETIT RACÓ MUSICAL

CARRER DE MOZART

Seguint passejant per el barri i molt a prop d'aquí, no volia oblidar me del carrer de Mozart.

Curiosament és tan mundialment conegut aquest músic, que en la plaça del carrer, només hi fan esment als seu cognom ja que el nom ja no van trobar necessari posar-lo.

Wolfgang Amadeus Mozart, potser ja ho van fer expressament per englobar el nom familiar on hi cabrien tots els Mozart, ja que el seu pare Leopold Mozart també era músic (van matar dos pardals d'un tret).

Bé, Wolfgang va neixer a Salzburg (Àustria) el 27 de gener de 1756, i morí a Viena el 5-12-1791. Ell i la seva germana Maria Anna "Nannerl" van ser els únics supervivents dels 7 germans.

W.A.Mozart, prodigiós en la música i les matemàtiques, als 4 anys tocava el clavicordi, als 6 el clavé i el violí, el seu pare Leopold va ser conscient de les seves

capacitats i va sentir-se en el deure de fer-les créixer. Leopold donava classes de música i componia. Va ser exigent com a pare i com a mestre guiant-lo com a home i com a artista.

Junts van recórrer les principals ciutats d'Europa causant sensació, actuant davant d'emperatrius, i monarques; Maria Teresa , Maria Antonietta, Luis XV, Jordi III, etc.

Els músics de l'època a Viena van veure en el talent d'un nen, una amenaça dels seus llocs, i no creien que amb onze anys pogués escriure concerts, simfonies, misses, oratoris, cantates, i òperes bufes, i creien que el seu pare era el veritable autor.

Wolfgang, va enamorar-se d' Aloysia Weber i li va proposar matrimoni, però ella va rebutjar..... i posteriorment es va casar amb la seva germana Constanze Weber, i va tenir set fills però només van sobreviure dos (la història es repeta).

Es va rumorejar que Mozart havia mort enverinat per Antonio Salieri, qui odiava

el seu geni musical. Una altra llegenda sobre el seu enverinament apunta als seus germans de Logia masònica, pel fet que hauria revelat massa secrets a través del llibret de la música de "La Flauta Màgica" , inclòs es va afirmar que las seves restes habien estat perdudes per què no quedessin petjades d'homicidi.

La seva producció va ser amplíssima; 41 simfonias, concerts sonates divertimentos, música de cambra, etc. entre les seves operas mes conegudes estan:

La Flauta Màgica 1791
Don Giovanni 1787
La Clemenza di tito 1791
Così fan tutte 1790

També obres corals, Gran Missa en do menor i la Missa de Requiem que estava composant quan va morir als 35 anys.

Bé , us espero a la propera passejada per els carrers dels músics !!

¡... RECORDA!

Us animem a tots aquells de vosaltres que vulgueu formar part de la família Baluern que vingueu a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.30h a 23.45h a la sala de l'Esbart del Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la Secretaria del

Centre, tel. 93 2181964 (de dilluns a divendres, de 18h. a 21.30h) o enviar-nos un correu electrònic a: info@coralbaluern.es

També si voleu fer un regal musical (cantem en festes, casaments, batejos...) a algun amic o familiar, és clar!

de Núria Bosch

SORTIDA A SANTA M^a DE L'ESTANY, SANT PERE DE CASSERRES, LA GLEVA

Dissabte 28 de maig 2011

Aquesta era l'última "Sortida Cultural" d'aquest curs.

Vàrem ser 23 socis que, com de costum en totes les sortides, ens trobàrem a les 8 del matí, davant de l'església de Santa Tereseta.

Vàrem emprendre el camí cap al primer destí .

MONESTIR DE SANTA MARIA DE L'ESTANY.

Aquest monestir de canonges agustinians, situat dintre del Moianès, es va fundar el 1080, secularitzat el 1592 i amb el títol de col·legiata es va mantenir fins el 1775. La seva església i el seu claustre foren declarats monument historicoartístic el 1931.

La visita es va iniciar pel claustre, amb una documentada guia: la Dolors Vinyet. És la part més important del monestir, doncs és aquí on es reparteixen les estances. En el claustre, es trobaven en aquells moments unes persones fent un

curset de "cal·ligrafia" aprofitant la llum solar. El claustre és quadrat i es va iniciar la construcció per la galeria nord, paral·lela a la nau de l'església cap el s.XI, continuant per les de llevant i ponent. Entre el XIII i XIV s'acabà amb la de migjorn. Per això hi ha molta diversitat en la temàtica del seus capitells.

A l'ala més propera a l'església, la més primitiva, als capitells hi ha escenificada tota la vida de Crist, del naixement fins el calvari.

L'ala de llevant té molta varietat de temes profans: l'escena d'unes esposalles i d'un matrimoni, uns joglars, una noia que es pentina i escenes de caça.

A les altres ales, els capitells hi ha essencialment temes de bestiar, flora, motius geomètrics o heràldics.

A banda dels capitells, en el claustre es pot veure també el sarcòfag de les famílies Peguera, Rocabruna, Desvall i Riudeperes (s. XIV).

Per una porta lateral, entràrem a l'església. És una nau única amb transepte, consagrada el 1133. És un edifici del segon romànic, per tant amb línies severes, sense ornaments i ben proporcionat.

Té planta de creu llatina, capçada amb absis i absidioles. El campanar és del s.XVII, ja que l'original va caure sobre la volta arran del terratrèmol del 1448 que hi va haver en aquesta zona.

Presideix l'església la imatge de Santa Maria de l'Estany en actitud d'al·letament, escultura gòtica d'alabastre policromat, austera, sobirana i petiteta, del s.XIV. També es interessant la pica baptismal romànica. És parròquia de Vic des de 1700.

Dels anys 1966 al 1970 es van a dur a termes diverses restauracions per tornar al seu estat primitiu les dues absidioles, a fi de fer-hi una capella i la sagristia. En el costat sud hi ha l'antiga sala capitular, ara capella del Santíssim.

I on és l'estany?

És la pregunta que es fan molts visitants. Tot i que en el seu moment va donar nom al poble, es va dessecar fa més de 450 anys, però es pot veure l'espai que ocupava, entre 70 i 80 mil m² del pla de conreus.

L'obra la va emprendre l'últim abat del monestir cap a l'any 1554, tant per acabar amb un focus de mosquits i de pa·ludisme, que semblava que era un mal endèmic a l'Estany així com per crear nous espais de conreu.

MONESTIR DE SANT PERE DE CAS-SERRES.

També va ser declarat Historicocartístic l'any 1931. És el monestir benedictí, és l'únic a Osona. És el més important de l'arquitectura romànica catalana. Està situat a l'extrem NE del terme del municipi de les Masies de Roda. Fou construït en el punt més extrem i, per la seva configuració geogràfica, forma una península voltada pel meandre més espectacular que dibuixa el riu Ter a l'endinsar-se cap a les Guillaries voltat d'una cinglera a la punta d'una llarga península que forma el Ter al pantà de Sau.

Va ser erigit sota el patronatge de la comtessa Ermetruït l'any 1006, no obstant, fins el 1050 l'església monàstica no fou consagrada.

L'església i les dependències de l'ala est del claustre, varen ser els primers treballs de construcció. El temple consta pràcticament d'una planta quadrada. Dividida en tres naus i dos trams, amb la clàssica volta de canó. És una de les més importants del romànic llombard català. Com està construïda sobre de la roca, els terres no són plans, sinó que guarden les irregularitats del sòl.

Totes les esglésies romàniques, en el seu interior, estaven encaçades amb pintures de fragments de la Bíblia i l'evangeli per donar-les a conèixer al poble analfabet que no sabia llegir. Aquesta guarda alguns petits indicis irreconeixibles d'aquestes pintures.

El claustre es construï a meitat del s. XI en la segona fase de les obres. Del

claustre original només es conserva el podi. El pilar de l'angle i algun capitell són restaurats, ja que a causa dels terratrèmols del s. XV va quedar molt mal·lès.

En el museu Episcopal de Vic hi ha diversos capitells originals trobats en les excavacions per la reconstrucció.

El claustre està envoltat d'un conjunt de dependències monàstiques. A l'ala est, la més antiga, es creu que hi havia l'escriptori i la sala capitular i, a l'altre costat, la cuina i el refectori.

Fora del monestir, hi ha un edifici que era l'hospital. Té dues plantes, de les quals només es pot visitar la superior que està condicionada com a sala de projeccions d'un audiovisual sobre la història del monestir.

L'any 1991, el monestir va ser adquirit pel Consell Comarcal d'Osona a fi de portar a terme, juntament amb la Generalitat, la restauració del conjunt durant els anys 1994 al 1998.

LA GLEVA

A l'entrar en el seu interior, vàrem quedar-nos una mica garratibats al veure la lluentor del teu retaule barroc i tot l'esplendor del temple, tenint en ment tota l'austeritat i sobrietat dels dos monestirs que havíem visitat pel matí.

La Gleva, en concret, és un temple barroc construït entre el 1763 i el 1767 per l'arquitecte Josep Moretó. Conté un sumptuós retaule barroc de Pau Sunyer (1660-68) i una imatge romànica de la

Mare de Déu s. XIII. Van ser destruïdes l'any 1936 i reproduïdes fidelment al finalitzar la guerra.

La tradició popular parla d'una pastora que va trobar la imatge de la Verge, mentre pasturava bestiar, i va veure com un bou començava a furgar amb el morro en un punt determinat. Allà van trobar, dins d'un forat, una imatge protegida amb una "gleva de tapes" que li servia de sostre (gleva vol dir : pa de terra amb herba). Aquesta història està representada en el retaule. Així va ser com es va donar nom a la Verge. És la patrona de Vic, i la seva festa se celebra el dia 8 de setembre, dia de les marededús trobades .

A la sortida de la visita, va trobar-nos l'autocar a peu mateix de santuari.

Vàrem fer algunes voltes per allí, però vàrem tornar de pressa cap a Barcelona per donar temps a tots d'arribar a casa i poder veure un espectacle més del que es podia veure per acabar el dia: la Champions .

de Joan Galceran

Benvolguts amics:

Si a la meua carta anterior feia referència als més joves, avui em centraré amb els més grans, aquelles persones per les que l'edat no es cap impediment per continuar practicant escacs, fins i tot a un alt nivell. També quan escrivia dels joves feia referència a un dels valors dels escacs, "traspassa els nivells de la piràmide d'edats", conseqüentment tenim aquesta derivada, "els escacs es poden

practicar, malgrat els anys que hom acumuli"; us en donaré alguns exemples:

Aquesta fotografia va ser presa el passat mes de febrer, correspon a una partida del Torneig Obert Internacional de Gibraltar, a l'esquerra Fabio Caruana de 19 anys, Gran Mestre Internacional, màxim nivell dels escacs i número 20

del ranking mundial, a la dreta Víktor Korchnoi, de 80 anys també Gran Mestre Internacional. La partida es va acabar amb la victòria de Korchnoi. Tenir 80 anys no va ser cap impediment perquè aquest home només perdés una de les 10 partides que va jugar en aquest torneig, totes contra jugadors de l'elit dels escacs mundials, i es classificà en el lloc 39 entre 232 jugadors.

El desembre de 2010, Víktor Korchnoi es va enfrontar en partides simultànies a 26 jugadors en el marc del Festival d'escacs de Londres amb el resultat de, 20 partides guanyades, 4 empatades i 1 perduda. Però el més sorprenent no és el resultat, tot i la seva excel·lència, sinó l'energia que cal per mantenir-se dret, i caminant, mentre anava jugant les partides al llarg de prop de tres hores!!

Korchnoi va néixer a Leningrad l'any 1931, als 16 anys es va proclamar campió juvenil de la URSS. Quatre vegades campió absolut de la URSS i dues vegades sots campió del món, a més de multitud de triomfs en altres tornejos. Al 1974 va abandonar el seu país i es va refugiar a Suïssa que li va proporcionar

la seva nacionalitat actual. Korchnoi explicava que,,,“volia ser pianista, però vaig tenir que deixar els estudis perquè a casa no es podien permetre llogar un piano, i tampoc teníem espai per posar-lo. També vaig intentar ser actor, però la meua deficient pronunciació em va baixar dels escenaris, hagués pogut ser professor, però els escacs em varen salvar, sense ells hagués acabat a Sibèria ensenyant història del meu país, i, francament haig de dir que no em queixo de com m’han anat les coses jugant escacs...

Segurament que l'exemple d'en Viktor Korchnoi és el més rellevant si atenem el nivell de joc, però no és únic, a casa nostra tenim un altre exemple ben remarcable.

Joan Segura i Vila és jugador del Tres Peons, va néixer el 1928 a Santa Coloma de Queralt, ho sigui que te 83 anys, i el mes de gener passat, com cada any, ha format part del nostre segon equip, aconseguit 4 punts en les 8 partides que va jugar, un bon resultat considerant que la mitjana dels seus adversaris el superaven en més de 50 punts d'Elo. En Joan ho ha estat gairebé tot als escacs catalans. Tenia 14 anys quan a Vic, on vivia, un grup de persones va crear el Club

d'escacs i el van anar a cercar, perquè justament havia guanyat un torneig al seu col·legi... i des d'aquell moment fins avui ha jugat ininterrompudament en competicions oficials. Per equips amb el Vic, Paluzie, Espanyol Seat i des del 1997 al Tres Peons.

President del Club d'escacs Vic, durant 25 anys membre de la Junta de la Federació espanyola d'escacs, i nou anys President de la Federació Catalana. Te el títol d'àrbitre internacional d'escacs i el de Mestre Català, ha estat campió de Catalunya de Veterans, i publica regularment a diaris esportius articles d'escacs. Un altre clar i proper exemple de vitalitat encomanada o rebuda ? pels escacs

I per tancar aquesta sèrie d'exemples de com l'edat no es un impediment

per jugar escacs a bon nivell, tenim a la fotografia a Alfio Maspero, un italià que acaba de participar al Campionat d'Europa Sènior, jugat el mes d'abril, el fet no tindria més transcendència si no fos perquè el senyor Maspero ha complert 90 anys !!

Els qui juguem a escacs tenim clar que ells no ens abandonaran mai, si ens separem, haurem estat nosaltres qui els haurem deixat a banda, però fer això, especialment amb l'excusa de que ja ets gran, es una greu equivocació, justament perquè a mida que ens fem

grans necessitem més mantenir-nos en forma, física i intel·lectualment Juan Antonio Montero, remarcable psicòleg, autor de diverses investigacions relacionades amb la pràctica dels escacs diu que "tot i que no hi ha productes miracle pel manteniment intel·lectual, els escacs son probablement el que més s'hi assembla perquè a més de mantenir en forma les neurones a llarg termini, te provats beneficis intel·lectuals, psicològics i socials". Javier Ochoa, president de la Federació espanyola d'escacs ha escrit "els escacs van més enllà que altres entrenaments mentals o jocs intel·lectuals com el sudoku, perquè no requereix una deducció lineal sinó pensaments complexes que activen l'abstracció, el càlcul, la imaginació, les facultats espaials."

Ja ho sabeu, ara no teniu excusa per no pujar al tercer pis a jugar als escacs, recordeu que sereu molt ben vinguts. Com sempre els escacs us respondran si truqueu al 638087651.

Ben cordialment.

**Si vols saber quelcom més del
Tres Peons, telefona al 638087651
o entra a www.trespeons.com.**

de Mercè Herrera

ALTES i BAIXES

En cas que us interressi publicar algun esdeveniment familiar, adreçeu-vos a secretaria o feu-nos arribar un correu a oriflama@elcentregracia.cat

Lamentem comunicar-vos la defunció dels nostres socis:

- Josep Mª Artés Padrol
- Pepita Graells Cadirat
- Ramon Massip Bosch

PUBLICITAT:

de Muntsa Farré

MALETES PERDUDES I RETROBADES

En aquests dos mesos el grup del Llibrefòrum hem emprès viatges a través de les lletres, travesses especials que tenen més d'odisseees interiors que de geografies concretes.

El primer viatge va ser el dia 11 d'abril, inaugurant els actes culturals entorn de Sant Jordi que enguany hem celebrat enmig de les festes de la Setmana Santa. L'Anna Ruiz ens va presentar el seu llibre "De pell d'oliva. Quadern de Creta-506". Un llibre que barreja la literatura de viatges, l'autobiografia i la poesia. Com diu la Montserrat Roig en el seu llibre "L'agulla daurada": "El viatge fora de casa no es basa només en la fascinació per l'inconegut sinó que té hores de tedi i de nostàlgia. Viatjar no és solament una acumulació de coneixements i d'experiències sinó també una necessitat de fer dissabte general del món immediat i conegut. Crec que l'enyorament és necessari perquè és trist i perquè et desvetlla una consciència activa de les coses que et volten. Quan ets lluny de les imatges i els objectes de cada dia, aprens a pensar-los d'una altra manera gràcies a les coses que mires per primera vegada. Em refereixo als viatges voluntaris i provisionals, és clar."

Jordi Puig
Màteres perdudes

L'Anna Ruiz va emprendre un viatge voluntari i provisional, perquè -com magníficament descriu el seu poema "Immòbil"- de vegades la realitat que vivim ens venç i ens fa esdevenir estàtues de sal; un viatge a Creta, una illa lligada ja a la seva existència per altres estances anteriors. A l'autora, les terres gregues li van donar la pau i la lluminositat que necessitava per tornar a la seva realitat. D'aquests mesos d'exili interior en va sortir aquest magnífic llibre que ens acosta els poblets petits, alegres, serens de Creta i ens fa conèixer el caràcter sorrut i alhora acollidor de les seves gents.

A la presentació, l'Anna Ruiz ens va acostar l'illa amb fotografies, amb la música en directe a càrrec de la magnífica i melòdica veu de la Salomé Fondevila i la seva guitarra, també a través de l'alfabrega i els rosers que guarnien la taula des d'on va dirigir-nos els seus mots i, fins i tot, a través d'un sirtaki ballat al final amb els assistents que s'hi van animar. De tot, en guardem un entranyable record.

Però com encara ens quedaven ganes de compartir viatges amb personatges de ficció i autors que sempre fan recerca, els llibreforumencs i llibreforumencs ens vam apropar al llibre de Jordi Puntí, "Maletes perdudes": 450 pàgines magníficament construïdes, amb un domini del llenguatge i de la construcció literària realment extraordinaris. Un llibre que, en alguns passatges es fa dens i en d'altres ens fa riure, malgrat que el fons, si el mirem de prop sense les giragonses imaginatives a les quals l'autor ens du com si fos un eslàlom, és el drama de les persones que se senten soles. Com diu un dels personatges: "aquí no hi ha bons ni dolents, tots ens rebolquem com porcs en la nostra misèria particular. I ens agrada. No perquè sigui una misèria, sinó perquè és la nostra. No es pot triar: ho admets de bon grat o, si no, val més que et pengis de la biga més alta."

La història de centra en quatre homes: el Christopher d'Anglaterra, el Cristophe de França, el Cristof d'Alemanya i el Cristòfol de Barcelona que es reuneixen en el pis del que va ser el seu pare, amb el qual només van compartir amb ell petites estones dels primers anys de vida. El club dels Cristòfols iniciarà una investigació sobre la biografia del seu pare, ara misteriosament desaparegut.

Aquest recorregut ens farà conèixer la història dels anys grisos de la postguerra espanyola, el maig del 68 a França, els casals espanyols arreu d'Europa, els viatges clandestins per anar a avortar a Anglaterra, com a rerefons a la biografia de Gabriel Delacruz Expósito, nen abandonat a la Boqueria i alletat d'urgència per la bacallanera que el descobreix, el nen que creix a la Casa de la Caritat i es fa gran a les Llars Mundet. L'home que es passa la vida viatjant en un camió Pegaso per tot Europa i reposant a Barcelona en una pensió regentada per una col·leccionista d'animals dissecats. L'home que és pare de nens, tots amb el mateix nom, tots de països diferents. La novel·la provoca que el lector senti l'amistat propera del Petroli, el Templeque, el Bundó, la Carolina/Muriel, la Rita, i entre somriure i emoció, comparteixi les seves biografies ja d'entrades tocades per una providència dissortada.

Esperem que aquestes línies us animin a la lectura d'aquests llibres que tant ens han fet gaudir aquests mesos d'abril i maig. Acabarem el curs al juny una novel·la japonesa (sempre reservem un llibre als nipons): "No em deixis mai" de Kazuo Ishiguro. N'han fet una adaptació cinematogràfica, però ja sabeu que els llibres sempre superen, i de llarg, les pel·lícules que intenten reflectir-los.

Bona lectura

LLIBREFÒRUM

2011-2012

Calendari de lectures

Recordeu que ens reunim l'últim dilluns de cada mes. La primera trobada tindrà lloc, per tant, el 26 de setembre. A dos quarts de vuit del vespre. Us hi esperem!

SETEMBRE: REGNE UNIT

WOOLF, Virginia:

Cinc-centes lliures i una cambra pròpia

Cinc-centes lliures i una cambra pròpia, apareguda el 1929, té origen en les conferències que Virginia Woolf donà a Newnham i Girtona, els dos col·legis femenins de la Universitat de Cambridge. A més d'una joia literària, l'obra és un estudi originalíssim del lligam entre la creació novel·lística i la condició femenina. Convençuda que la llibertat artística depèn de les circumstàncies materials, l'autora es demana què necessiten les dones per escriure bona literatura, i respon: una cambra pròpia -"amb pany i clau"- i cinc-centes lliures l'any. Descabdellant aquest fil d'idees, ens ofereix un recorregut apassionant per la història de l'alliberament intel·lectual de la dona: cal que la creació literària deixi de ser un acte d'autoafirmació per esdevenir simple activitat artística, ens diu l'autora, perquè les dones només podran -podrem- tenir "la llibertat i la valentia d'escriure allò que pensem" quan la indignació, la inseguretat i la ignorància

seculars obrin pas al lliure joc de la imaginació, la sensibilitat i la intel·ligència.

OCTUBRE: JAPÓ

KAWAKAMI, Hiromi:

Allò que brilla com el mar

Els personatges de Hiromi Kawakami tenen la soledat en comú amb els de Haruki Murakami i amb els de la pel·lícula "Lost in Translation". És una soledat urbana i gairebé acollidora, lluny de les soledats ombrívols habituals en literatura. L'escriptora (nascuda a Tòquio el 1958 i professora de biologia fins a esdevenir novel·lista d'èxit) ha llegit Murakami i ha seguit les seves petjades més realistes.

NOVEMBRE: FINLÀNDIA

OKSANEN, Sofi:

Purga

Escriptora finesa-estoniana nascuda el 1977, considerada una de les autores més destacades de la seva generació. La seva obra, escrita en finès, ha estat traduïda a més de 30 llengües. A finals del 2010 va obtenir el Premi FEMINA Estranger i el Premi FNAC a França i, junt amb Roberto Saviano, el premi del Llibre Europeu atorgat pel Parlament Europeu.

Purga recorre la història d'Estònia des de la 2a Guerra Mundial i l'ocupació soviètica fins als anys noranta, quan, amb la independència, Estònia ha d'enfrontar la realitat d'una nova Europa. Drama potentíssim protagonitzat per dues generacions de dones estonianes.

DESEMBRE: CATALUNYA

MARÇAL, M. Mercè:
La passió segons Renée Vivien

L'única novel·la de la poetessa Maria-Mercè Marçal. Una novel·la que és una apassionada reconstrucció de la vida i l'època en què va viure la poetessa d'origen anglès i d'expressió francesa Pauline Mary Tarn, coneguda com a Renée Vivien, la primera autora que després de Safo va cantar obertament l'amor entre dones.

L'obra va rebre premis com el Carlemany (1994) i el Crítica Serra d'Or (1995).

GENER: ESPANYA

MATUTE, Ana M.:
Primera memoria

Commoedora narració guardonada amb el Premi Nadal el 1959 que relata el trànsit a la maduresa de Matia, una adolescent varada a la postguerra que es veu obligada a viure a casa de la seva àvia on pateix un entorn hostil i opressiu.

L'autora aconsegueix, en un relat magníficament estructurat, teixir la crònica intimista amb l'anàlisi, de vegades científica, d'una societat traumatitzada després de la confrontació bèl·lica. D'aquesta manera, es barregen la tendresa, l'amor, l'odi i la repressió en una estampa, complexa i naturalista, habitada per personatges de diferent calat, perfectament caracteritzats, en les seves glòries i les seves misèries, amb l'únic nexce comú de la sensació de pèrdua. I, en alguns casos, de tristesa infinita.

FEBRER: ESTATS UNITS

MORRISON, Toni: Paradís

El seu primer llibre va veure la llum l'any 1970 *The Bluest Eye* ("Ulls blaus"), on narra la història d'una nena negra que vol tenir els ulls del color de les nines de les nenes blanques. El seu segon llibre *Sula* es publica el 1973 i el 1977 amb *Song of Solomon* ("La cançó de Salomó"), un relat sobre la reunió del materialisme i el poder de l'amor, es va convertir ràpidament en un èxit popular i li va valer el National Book Critics Award d'aquell mateix any.

El 1987 publicà *Beloved*, un llibre que relata la història d'una esclava que troba la llibertat, però que mata a la seva filla en edat infantil per salvar-la de l'esclavitud. Aquest llibre va suposar la seva consagració definitiva i li va valer l'obtenció del Premi Pulitzer. Els seus llibres pos-

teriors foren, així mateix, grans èxits de vendes.

El 1993, tot i que les seves obres completes no comprenien més que sis títols, fou guardonada amb el Premi Nobel de Literatura perquè, amb les seves novel·les, caracteritzades per una força visionària i la importació poètica, dona vida a un aspecte essencial de la realitat americana.

MARÇ: ITÀLIA

MURGIA, Michaela:
L'acabadora

L'escriptora italiana Michela Murgia ens porta un relat sobre una particular tradició de l'illa de Sardenya. L'acabadora ha tingut nombrosos reconeixements en el món de les lletres.

La història de L'acabadora s'ambienta a Soreni, un petit poble de Sardenya, als anys 50. Allí, existeix una tradició on les famílies nombroses cedeixen un dels seus fills a parelles estèrils que els convertiran en hereus a canvi de tenir-ne cura durant la seva vellesa. La modista del llogarret, Bonaria Urrai, adopta a Maria, la quarta filla d'una família humil que es desentén totalment de la petita.

ABRIL: FRANÇA

DURAS, Marguerite:
L'amant

Marguerite Duras (Gia Dinh, Indoxina 1914 - París, 1996). Va ser una novel·lista, dramaturga, guionista i directora de cinema d'expressió francesa. Nascu-

da a Saigon (actualment Ho Chi Minh) el 4 d'abril de 1914, va passar la seva infància i adolescència a la Indoxina francesa, experiència que la marcà profundament i que va inspirar moltes de les seves obres. El 1932 tornà a França on estudià Dret, Matemàtiques i Ciències Polítiques.

La pròpia vida de l'escriptora és una novel·la sobre la qual ella no ha parat d'escriure. La destrucció, l'amor, l'alienació social, són paraules claus a la vida i obra de Duras. Una història turmentosa de soledat i escriptura, de paraules i silencis, de desitjos fulgurants també. Un personatge ineludible a la vida de Duras fou la seva mare: el desamor maternal marcà tota la seva vida i en feu un personatge controvertit, impetuós i obstinat. Va tenir tants detractors com seguidors de la seva obra.

MAIG: SUD-ÀFRICA

GORDIMER, Nadine:
Atrapa la vida

Nadine Gordimer (Springs, Sud-àfrica 1923) és una escriptora sud-africana en llengua anglesa guardonada amb el Premi Nobel de Literatura l'any 1991. Va néixer el 20 de novembre de 1923 a la ciutat sud-africana de Springs, situada prop de la ciutat de Johannesburg, filla d'immigrants jueus d'origen lituà i britànic. Va iniciar els seus estudis universitaris a la Universitat Witwatersrand de literatura anglesa, però no els finalitzà mai, dedicant-se per complet a l'escriptura. El 1951 inicià la seva col·laboració amb el diari The New Yorker, on escriví articles periodístics així com petits re-

lats que li permeteren guanyar certa fama en el gran públic. Gordimer ha arribat al reconeixement internacional per uns treballs que en la seva major part s'ocupen de les seves idees polítiques així com de les tensions morals i psicològiques del seu país. Virtualment tots els seus treballs tracten sobre l'amor i la política, particularment referents al problema racial.

Publicà la seva primera obra l'any 1953, *The Lying Days*, però no fou fins el 1974 que arribà al públic majoritari gràcies a la seva obra *The Conservationist*, que fou guardonada aquell any amb el Premi Booker.

L'any 1991 fou guardonada amb el Premi Nobel de Literatura per la seva èpica i magnífica escriptura - en paraules d'Alfred Nobel - que ha estat de gran benefici per a la humanitat.

JUNY: ÍNDIA

ROY, Arundhati:

El déu de les coses petites

Arundhati Roy (Shillong, Índia, 1961) és una escriptora i activista índia. Nascuda a l'estat indi de Meghalaya, de mare cristiana (de l'Església Ortodoxa Siríaca) de Kerala i de pare hindú de Bengala. Va passar la seva infància a Aymanam, Kerala. Amb 16 anys es traslladà a Delhi i va iniciar un estil de vida bohemí: vivia en una cabana venent ampolles per guanyar-se la vida. Després va estudiar arquitectura a la Delhi School of Architecture on va conèixer el seu primer marit, l'arquitecte Gerard Da Cunha. El 1984 va conèixer en Pradeep Kishen que se-

ria el seu segon marit, i va començar a treballar al cinema: va fer el paper d'una dona rural a la pel·lícula *Massey Sahib*, i va escriure guions per a les pel·lícules *In Which Annie Gives it Those Ones* i *Electric Moon* (Lluna elèctrica), i per a la sèrie de televisió *The Banyan Tree*.

El 1992 va començar a escriure *El déu de les petites coses*, llibre en part autobiogràfic que va acabar el 1996 i amb què l'any següent guanyaria el Premi Booker i es va donar a conèixer al gran públic. Els drets de la novel·la s'han venut a més de vint països.

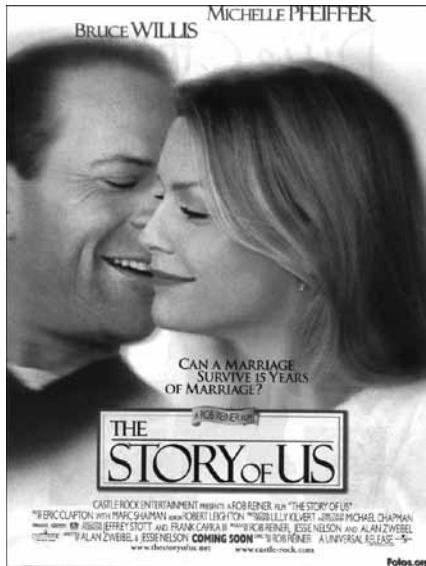
Militant pacifista, Roy es va oposar amb fermesa a les proves nuclears realitzades pel govern indi a Rajasthan, i el 1999 va escriure l'assaig *El final de la imaginació*, publicat a la recopilació *El preu de viure*, on presentava una visió molt crítica amb el govern indi.

Roy ha esdevingut un dels referents intel·lectuals del moviment antiglobalització, i en els darrers anys ha dedicat els seus esforços a l'activisme polític en favor de la pau, contra la política exterior dels EUA, en especial les guerres a l'Afganistan i a l'Iraq, i contra Israel, així com en la denúncia dels efectes del procés de globalització econòmica. La seva activitat li ha costat, en algunes ocasions, problemes amb les autoritats del seu país.

L'any 2004, va ser guardonada amb el Premi Sydney de la Pau pel seu treball en campanyes socials i seu compromís amb el moviment pacifista.

de Daniel Mejías

Aquest segon article sobre parelles m'agradaria centrar-lo en il·lustrar tot allò que vaig estar comentat en l'últim article en dues pel·lícules que exemplifiquen amb força encert tots aquests problemes. Recomano que primer mireu la pel·lícula i després llegiu l'article.

HISTÒRIA DE LO NUESTRO

(1999) de Rob Rainer

Aquesta pel·lícula tracta sobre una parella que ronda la quarantena, amb dos fills, que s'enfronta als típics problemes que poden sorgir per culpa del desgast de la convivència, de la mala gestió de les responsabilitats familiars i d'una manca de comunicació de qualitat.

En una petita dissecció del cas podriem veure els següents problemes dins la relació:

Comunicació:

Al inici podem veure com han establert una dinàmica de comunicació familiar que sembla correcte instaurant un moment al dia (a l'hora de sopar) on tots els membres de la família expliquen el millor i el pitjor que els ha passat durant el dia.

Malauradament això serveix per poc més que per establir una bona comunicació amb els fills, doncs les seves pautes de comunicació són el paradigma de tot allò que no s'hauria de fer; es criden, es fan xantatge emocional i es retireuen constantment coses.

Cometen errors de pensament amb freqüència; **sobregeneralitzen** *totes les coses que la seva parella fa malament ("Nunca me escuchas")*, **interpretació del pensament** *("A diferència de ti quiero acabar la carta a nuestros hijos antes de hacer el amor. ¿Quieres decir que mis hijos ya no me importan?")*, **visió catastròfica** *("Tengo que cancelar la suscripción al periódico yo porque sé que tu te olvidarás y al regresar todo será un desastre!")* o **personalització** *("Porqué siempre la culpa es mía?")*

Un altre problema molt greu en aquesta comunicació és la divergència d'opinions i un conflicte en l'escala de valors.

Ell és més eixelebrat i ella més organitzada, per tant tenen prioritats diferents. Ella no és pren seriosament el que per a ell és important i al revés. Curiosament discuteixen molt però mai discuteixen sobre per què no s'entenen. En algun moment ella li recrimina que no l'escolta, però sols exposa el problema amb una forta carrega de culpa en ell.

Mai busquen un bon moment per comunicar-se. No esperen a que el receptor estigui en un bon moment i el receptor mai fa una escolta activa tot deixant de fer qualsevol altre tasca. Tant és així que fins i tot podem veure moments com el del cotxe, on ella veu que falta oli, però no li diu res, i ell veu que està disgustada però tampoc diu res. Paradoxalment, en aquest cas, la manca de comunicació comunica encara més.

Afecte:

Aquest és el punt on la pel·lícula deixa clar que cap moment falla i que és per això que acaba bé, però sempre s'han estimat i hi ha hagut afecte.

Tot i això, realment hi ha moments en la pel·lícula on aquesta teoria entra en contradicció. Podríem dir que ell es va enamorar de la persona que ell mateix ha destruït? Si donen per suposat que hi ha afecte, després de tot, i que l'amor pot amb qualsevol cosa jo em pregunto; com pot sorgir afecte d'una parella que es culpen l'un a l'altre de la seva infelicitat? La rutina en la que estan immersos deteriora la relació.

Una frase que ho reflecteix a la perfecció és: *Tu amas lo que éramos, no en lo que nos hemos convertido*."

L'afecte torna quan cadascú es veu a si mateix amb els ulls de l'altre. Podríem concloure, aleshores, que l'afecte podrem considerar-lo condició si ne qua non, però mai suficient.

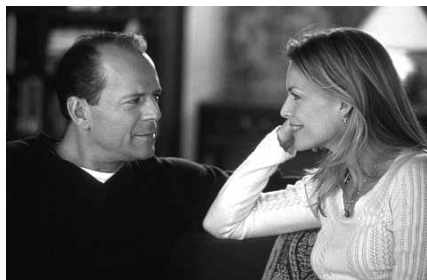
La gestió:

La gestió és l'altre gran problema d'aquesta parella.

Bàsicament, hi ha un excés de responsabilitat de la mare sobre les tasques de casa i l'educació dels fills sense que s'hagi negociat així. S'han atribuït indirectament aquests rols seguint el seu caràcter, ella més rígid i ell més irresponsable.

De fet aquesta situació no agrada a cap dels dos perquè ella se sent massa responsable i quan ell reclama la seva part de responsabilitat sorgeix un problema.

Davant dels nens no funcionen com a equip, anant els dos a la una i prenent

decisiones unilaterals. Sempre fan gala dels seus rols massa dispersos. Ella és l'exigent i això la irrita; no vol veure's com la bruixa de la casa i ell com el poli bo.

Final:

El final, un tant edulcorat, la parella acaba junta sense haver acabat de resoldre molts dels problemes que tenien. El punt d'inflexió és el moment en el que torna l'afecte (si mai havia desaparegut) quan tots dos es posen en la pell de l'altre, és a dir; aconseguen tenir una empatia real amb la seva parella.

Particularment trobo que una bona teràpia podria haver solucionat la majoria dels problemes de la parella. Cal comentar, a tall d'anècdota, un parell de coses de la pel·lícula que m'han semblat interessants.

Primerament, durant la pel·lícula veiem com la parella assisteix a diverses teràpies amb molt poc d'èxit. Certament, és plausible que això sigui això, doncs la imatge que se'n després d'aquestes teràpies son de poca proximitat i de impersonalitat, tractant temes molt llunyans als que s'han de tractar i donant pautes i comentaris poc pragmàtics i inespecífics.

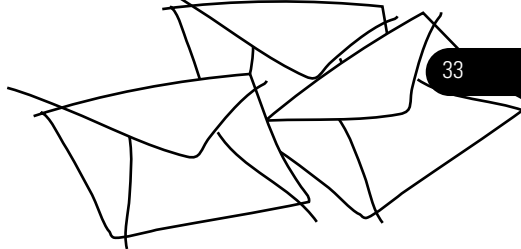
Tot i això trobo molt curiosa la metàfora que el terapeuta dinàmic fa sobre les sis persones. Ell postula que en el

l'lit de matrimoni no hi ha 2 persones, sinó sis. La parella, els pares d'ell i els pares d'ella. Posteriorment es veu una escena on aquesta metàfora es converteix en realitat apareixent la parella amb els seus respectius pares. I és que realment, quan et cases amb algú et cases amb la seva família.

LOS CHICOS ESTÁN BIEN.

Aquesta pel·lícula tracta sobre una parella homosexual de dones (Nic i Jules) que tenen dos fills a través de la inseminació artificial. N'han tingut un cada una però amb el mateix donant d'esperma. Al arribar a la majoria d'edat els dos fills senten curiositat per saber qui és el seu pare biològic i decideixen buscar-lo. Aquesta situació portarà a la parella a

una situació crítica que farà sorgir tots aquells problemes latents.

Comparant la pel·lícula amb les conceptes dels llibres podem veure fer una avaluació de la família.

Comunicació:

La forma de comunicar-se, la majoria de cops, sembla molt correcte. Especialment al principi, quan els problemes reals de la parella encara no has sortit a la superfície. En aquest inici veiem com la parella guarda el torn de paraula, parlen "des del JO", amb un to clar i tranquil. Es coneixen bé i tenen molta complicitat. Es pot veure en molts moments de la pel·lícula, com per exemple en el moment en que relaten el dia en que es van conèixer o quan parlen sobre la possible homosexualitat del seu fill.

El problema en la comunicació entre elles, però, sorgeix quan perden el control de la situació al aflorar pensaments i retrets que tenien amagats. Es aleshores quan cometen errors de pensament, com per exemple: interpretació del pensament (Nic: "tu hijo tiene mucho potencial, que pena que lo desaproveche... Jules: ¿Qué quieres decir? ¿Que de tal palo tal astilla?"), visió catastròfica ("ya nada volverá a ser como antes por tu culpa"), polarització ("nunca me has apoyado en lo que yo queria hacer" "Siempre se trata de lo que yo hago por ti"), personalització ("Jules: Últimamente te he

sentido muy distante" "Nic- Luego, es mi culpa.")

També s'observen moments on la parella no deixa de fer la tasca que fa per donar-li l'atenció que requereix l'emissor. Es veu com això deteriora la comunicació. O fins i tot, la Nic té una certa tendència a l'alcoholisme i quan veu no poden mantenir una bona comunicació. Caldria que totes dues s'adonessin que aleshores no és bon moment per comunicar-se.

Quan la situació es més tensa perquè la parella està més deteriorada la comunicació perd molta qualitat. Es llencen indirectes amb la intenció d'imposar la seva opinió i voluntat per sobre de l'altre. Fan una discussió de temes intrascendents No tracten el tema a discutir, sinó que es retreuen coses l'una a l'altre, com per exemple, en el moment en que la Jules és infidel a la Nic aquesta li retreu que s'ha sentit poc recolzada, Nic li contesta "Siempre se trata de lo que yo no hago por ti."

De totes maneres, molts cops reconeixen els errors propis i les virtuts dels altres, ho expressen i ho agraeixen.

Pel que fa la comunicació amb els fills, en un inici podríem intuir que aquesta comunicació és molt fluida i compenetrada. Les dues tenen els objectius i les formes envers els fills molt clars. Sembla que vagin a la una. Així doncs, molts

cops sols cal una mirada per entendre qui i què s'ha de dir en cada moment. Tot i això, sí és cert que no funcionen com un equip. Sembla que la Nic sigui més estricta amb les normes i la Jules més flexible. A vegades es desautoritzen l'una a l'altre i els fills se n'aprofiten, com quan la Jules està jugant a tennis taula amb un dels fills i la Nic li demana que faci una tasca, però ella no li dona suport en cap moment i continua jugant amb el seu fill. O en un altre moment on diuen: "Jules: Ya escribirán los agradecimientos de los regalos más tarde. Nic: De acuerdo, me callo. Porque si fuera por ti nuestros hijos ni los escribirían; solo enviarían buenas vibraciones."

Elles proposen canals de comunicació perquè els seus fills expressin el que necessitin, però molts cops aquests canals son massa forçats, poc naturals o fins i tot poc encaminats a parlar de les coses que realment són importants o angioxen als seus fills.

Gestió:

La Nic és la que porta els diners a casa. La Jules està iniciant un projecte laboral i no té beneficis estables ni n'ha tingut al llarg de la relació. Això no sembla ser un problema fins que una situació d'estrès familiar provoca que la Nic ho faci pelés ("Jules- Deberías relajarte y tomarte unos días" "Nic- Sí, claro, ¿y quién lo va a pagar?")

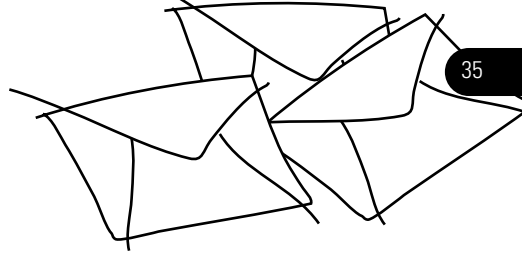
Així doncs, sembla que la major part de la gestió a casa la porta la Nic, però en que ella ho recrimina a la Jules, és la mateixa Jules qui li fa entendre que se n'ha apoderat i que no li deixa accedir a aquesta gestió. ("Jules- Odiavas que yo trabajara. Me querías en casa cuidando de los niños como una buena esposa.")

Pel que fa la gestió dels fills, sembla ser que entenen quina és la manera que els volen educar. Malgrat això les seus fills senten una gran pressió per part d'elles, especialment de la Nic, a la que la seva filla gran retreu el esforç que ha tingut que fer per ser la filla modèlica.

Afecte:

La parella mostra durant tota la pel·lícula molts moments d'intimitat i mostres d'afecte. Ja sabem que, per a les indústries de Hollywood, vetar l'afecte en una comèdia romàntica és podria considerar tabú.

Malgrat tot, com en l'altre pel·lícula podem trobar caràcters molt diferents. L'una (Nic) és metgessa, organitzada i racional. L'altre (Jules) és emprenedor, ha tingut diferents feines, cap estable, és més esbojarrada i emocional.

També cal dir que la Jules se sent poc recolzada per la Nic. No creu en el seu projecte i tot i que li diu que si que hi creu no ho demostra ni li dona suport i fa comentaris que donen a entendre que per a ella sembla més un hobby de la seva parella que no pas una feina on es pugui realitzar i guanyar bé la vida. Aquest poc recolzament l'allunya de la Nic i la condueix a una infidelitat. Quan els fills coneixen aquesta infidelitat Jules busca fer triangulacions amb ells.

GENT DEL CENTRE: EDUARD SABOYA

de David Gallach

Eduard Saboya: És molt important el fet de transmetre valors positius a la gent a través de la cultura

L'Eduard ha estat lligat al Centre des del seu naixement, ja que porta tota la seva vida vinculat a la nostra entitat

Com van ser els teus inicis al Centre?

Jo sempre dic que vaig arribar al Centre abans de néixer, perquè els meus pares ja venien a l'entitat. Més endavant recordo les tardes dels diumenges en les que venia al Centre a veure teatre i cinema, donat que aleshores també es reproduïen pel·lícules aquí. I des d'aleshores no m'he desvinculat mai, només en alguns moments puntuals, com quan van néixer els meus fills, però sempre he estat col·laborant en algun moment o altre.

Quin moment et ve al cap quan recordes aquests temps?

Los Pastorcillos de Belén. Crec que va ser el principi del meu lligam amb l'entitat. Esperava cada Nadal per veure'ls i és el primer record que tinc més important en relació amb el Centre, ja que esperava cada Nadal per veure Los Pastorcillos de Belén.

Quan et vas vincular amb la secció de teatre?

Amb la secció de teatre em vaig vincular tard, ja que vaig entrar quan tenia 21 anys. També cal dir que en aquella època no existia el Taller de Teatre. Cal dir que en aquella època es feien obres de teatre cada 15 dies i vaig estar tres temporades seguides sortint pràcticament a totes les representacions.

A banda del teatre, també has participat en altres seccions als teus inicis...

Sí. Recordo que vaig col·laborar amb l'Esteve Camps en el muntatge d'una exposició internacional de fotografia, després vaig pertànyer a la secció de tennis taula com a jugador i a la secció de bàsquet com a delegat i també jugava a alguns dels partits de futbol que s'organitzaven.

Què és el que destacaries de cada secció?

Del tennis taula recordo els entrenaments que feia amb els més petits, entre ells l'Anton Ramon Graells, fill de la Pepita Graells que tenia unes ganes

boges d'aprendre a jugar a tennis taula. També recordo la organització d'unes 24 hores de tennis taula. Del bàsquet recordo els entrenaments i els desplaçaments que feiem al Col·legi de Santa Isabel a Sarrià on teniem el camp per entrenar.

I de la secció del teatre?

El que més he disfrutat va ser quan vaig fer el paper de l'Asmodeo, als Pastorets, sota la direcció de l'Esteve Polls. I també he gaudit molt quan em va dirigir a l'obra Los Intereses Creados. També recordo una obra que ens van fer com a homentage quan em vaig casar amb la M^aÀngels que era La Sinfonía Inacabada. I encara em recordo de l'obra Volpone El Magnífico dirigida pel Francesc Carreras on feia el paper d'un criat que estava tota l'estona en escena i recordo un diumenge que actuàvem on només hi havia 50 persones al públic. Aleshores només es feia una única representació i no podies repetir el teu paper. També recordo Ejercicio para cinco dedos, dirgida per l'Agustí Tenllado i El Pasajero de la Noche dirigida pel Carlos Pablos, o El Retaule del Flautista dirigida per l'Antoni Crespo. De totes les obres tinc molts bons records.

També has participat en diferents juntes...

He estat en vàries juntes de la secció de teatre i vaig estar de secretari en una junta presidida pel Josep Cabestany, fet que em va coincidir amb l'època en què em vaig casar. També vaig ser secretari de la junta de l'Esteve Camps i actualment com a vicepresident amb el Carlos Pablos.

Recordes alguna anècdota d'aquella època?

Recordo l'època en la que em vaig casar. No vaig abandonar la meva funció de Secretari i a part li vaig dir a la meva dona que hi havia dues coses que no abandonaria: la junta i l'Espanyol. Però al final, la M^aÀngels va acabar participant en el grup de teatre i vam arribar a guanyar un primer premi en un concurs de teatre a Sitges, on ella hi sortia i fins i tot ha estat en la junta del grup de teatre.

Podríem dir que la generació Sabo-ya continua amb els teus fills...

El fet que els meus fills continuïn venint pel Centre em fa molta il·lusió. L'Albert participa més en els temes institucionals, i ve a moltes representacions del grup de teatre i sempre ve a les assemblees i al dia de la Patrona i a l'Aniversari. També participa en la Comissió d'obres. I el Sergi participa, a part de en tot això, més en el dia a dia, ja que ha participat en el taller de teatre com a director, al Grup Jove, al grup de teatre i també ha organitzat amb la Carla Clavé i l'Anna Cabestany el Cap d'Any i les darreres Revetlla de Sant Joan.

Diga'm un moment emotiu a nivell d'entitat.

El dia de la festa de l'aniversari de l'entitat. És el moment on estic amb la meva dona i el meu pare, que també va ser president de l'entitat i també amb els meus fills. També recordo amb emoció quan gent com l'Esteve Camps, el Josep Cabestany o el Carlos Pablos et demanen que t'encarreguis de certes tasques de responsabilitat. Guardo també amb gran record l'any que vaig coordinar els actes del centenari del grup de teatre, quan vam aconseguir que l'ex president de la Generalitat, Jordi Pujol, vingués als nostres actes.

Quins reptes de futur té el Centre?

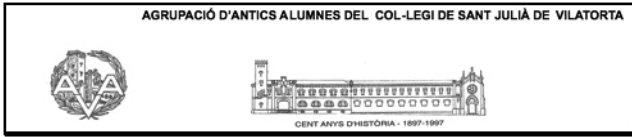
Al Centre s'ha fet una tasca d'apertura molt gran vers la Vila de Gràcia i amb la resta d'entitats del barri. També hem augmentat el nombre de socis, i crec que cal saber involucrar a la joventut, que és el futur de l'entitat. Cal fer-los entendre el sentiment d'estimació al Centre i la sort que tenim de disposar d'un local i d'unes activitats a un barri tan ple de cultura i d'esdeveniments culturals. Per això, a la propera junta s'incorporaran tres persones joves que han d'agafar el repte de tirar l'entitat endavant.

Què és el que pot oferir el Centre com a entitat?

Sobretot el poder servir a la cultura. És molt important el fet de transmetre valors positius a la gent a través de la cultura. També cal destacar que totes les forces polítiques presents a l'ajuntament de la vila participen molt activament en les diferents activitats de l'entitat, i cal destacar el fet que estem acollint a diferents entitats a dins de la nostra casa, que per diferents motius, s'han quedat sense local.

AGRUPACIÓ D'ANTICS ALUMNES DEL COL·LEGI SANT JOAN DE VILATORTA

de Francesc Cid

El passat dia 5 de Juny varem celebrar els 90 anys de la fundació de la Agrupació d'Antics Alumnes del Col·legi de Sant Julià de Vilatorça, amb la assistència de unes 200 persones, ex alumnes, familiars, alumnes que aquest any acaben els estudis i que per tant el proper any ja formaren part d'aquesta nova família, totes elles vingudes de diferents racons de Catalunya.

Com cada any la Festa començà amb les ofrenes florals en els monòlits del Fundador del Col·legi Sr. PUIG i CUNYER i al Fundador de la Congregació de Fills de la Sagrada Família Sant JOSEP MANYANET, fetes per els alumnes del Col·legi. Continuàrem amb la Santa Missa d'Acció de Gràcies, dins la capella de la Mare de Déu de Roser en l'Església del Col·legi celebrada per el Rev. P. Josep M^è Blanquet, Secretari General de la Congregació i celebrada, per els sacerdots ex alumnes, Mons. Joan E. Jarque i Mn. Jaume Toneu, i acompanyada per la Coral del Col·legi dirigida per Laura Sureda, amb el suport musical del Grup Wiki. Acabat l'ofici es beneí la placa de marbre que l'Agrupació donà amb homenatge els companys ex alumnes, màrtirs religiosos de la Sagrada Família, SERVENTS DE DÉU; Gmà. SEGIMON SAGALÉS VILÀ P. JOSEP VILA

BARRI i P. PERE VERDAGUER SAURINA i que restarà dins la Sagristia, amb la presència de la Sra. Dolors Verdaguer, neboda del P. Verdaguer.

A continuació i dins mateix de l'Església, tingué lloc un concert de música clàssica interpretada per el Grup WIKI, acompanyat per la soprano Dolors Lozano (38) amb obres de Bassani, de Pachelbel, "la Primavera de les Quatre Estacions" de Vivaldi, una "Aria alemana" de Händel, "la Campana de l'Ave Maria" de Bocherini i per acabar "l'Alleluia del Motet Exultate jubilate" de Mozart, tot aquest repertori va tenir una gran acceptació per part de tots els assistents ja que els varen fer sortir més d'una vegada per la quantitat d'aplaudiments que reveren, afegint un parell de noves interpretacions.

Acabada la cerimònia se'n anar al Saló d'Actes per iniciar l'acte institucional. Començà amb la descoberta de la placa de marbre que l'Agrupació oferí en reconeixement els primers ex alumnes que fundaren l'Agrupació en el any 1921. A continuació s'entregà el quadre al company P. Joan Lloses escolapi i ex alumne que aquest any complí els 75 anys de l'entrada al Col·legi. L'acte anà agafant un caire de sentimentalisme al continuà amb l'entre-

ga de d'insígnia d'or i brillants al nostre president, Sr. Enric Tarragó, qui ha estat al front de l'Agrupació per espai de 35 anys i esperem que hi pugui continuar al menys uns altres 35. El company Santiago Ortega glossà la figura d'en Tarragó. El guió de la seva vida plena de dificultats i d'incerteses, tot un escrit de lloancats a l'Enric. A continuació se li donà un pergami emmarcat, en reconeixement a la tasca realitzada en tots aquets anys. Finalment l'Enric Tarragó, amb veu entretallada per a l'emoció agrai i no va poder dir gaires coses més ja que no li sortien les paraules per l'emoció.

A continuació i ja dins del claustre tingué lloc l'exposició de fotografies, presidida per una gran pancarta, al peu de la que si veien els quadres de tots els Presidents que ha tingut l'Agrupació. En aquesta exposició de fotografies s'ha volgut re-

presentar els moments mes significatius de l'Agrupació que al llarg dels 90 anys en tingut lloc, posant blocs per diferents èpoques, anant des de l'any de la fundació fins els darrers anys. La passejada per el claustre, contemplant, comentant i sobre tot recordant les fotografies, ha anat acompanyada amb un esplèndid aperitiu.

Posteriorment pesàrem al meravellós pati de vidre, repartint per a tots els ex alumnes un opuscle realitzat per el company José Manuel Aguirre en el que si recull els moments més significatius de la vida de l'Agrupació al llarg d'aquests 90 anys, així com a un clauer com a recordatori de tan assenyalat Aniversari. A continuació tingué lloc el dinar de germanor, finalitzant amb el sorteig de 5 magnífics regals i com sempre, tancarem aquesta festa d'Aniversari amb el cant del ADEUS.

BARBARISMES - 16

de Marta Bayo

Tret del llibre "Campanya del Lloro"

(Barbarismes versificats)

De Ignasi Castelltort i Miralda –
Igalada 1983

Alguns cops, després de ploure,
veureu l'**arc de Sant Martí**
i no això de l'"arco iris"
com a alguns se'ls acut dir.

Concretem. És el mot "arco"
el que cal treure del mig.
Així ens queda, doncs, l'**arc iris**
o bé l'**arc de Sant Martí**.

"Amodorrat"? Ni pensar-ho!
Pot ser ensopit, avorrit...
(Un estat que se'ns presenta
a la vida molt sovint).

Rebutgeu la forma "al pelo".
Substituts? Tot un seguit:
a tomb, al pèl, de primera,
o bé com l'**anell al dit**.

Un nen "mimat"? No és exacte.
Digueu un nen **consentit**.
Consentit, en alguns casos,
també es diu de certs marits...

"Enfermetat"? **malaltia**,
mot en què cal insistir.
"Enfermetat"? **malaltia**,
ho tornem a repetir.

Finalment, si tenim roses
que ornamenten al jardí,
no direm que van "florèixer".
Hem de dir que van **florir**.

Quan dubteu d'una paraula
mireu-la de cua d'ull,
Per exemple, el mot "cotxino"
no existeix. És **porc** o **brut**.

"Xisme"? **Xafarderia**.
"Caldo"? Digueu **brou** o **suc**.
Sempre depèn de la frase
i cal vigilar-ne l'ús.

El **brou** pot ser una escudella,
i algun líquid també és **suc**.
Suc de poma, **suc** de pera
i sucs gàstrics... Apa brut!

"Darse pisto"? **Fer-s'hi veure**.
"Puntiagut"? No: **punxegut**.
Tampoc no digueu "gustillo"
el mot correcte és **regust**.

"Làmpara" és castellanisme,
cal dir **bombeta** o bé **llum**:
tot sempre segons els casos,
això és de sentit comú.

Ni "porvenir" ni "pervindre".
Esdevenidor o **futur**
són els noms que hi corresponen.
Ho recordareu? Segur?

No demaneu el "recibu";
el nom correcte és **rebut**
l'"pagano" és el **qui paga**.
l'ara em paga el beure algú?

de Marta Bayo

L'ARRÒS

- L'arròs és un cereal habitual en l'alimentació de moltes cultures. Els seus principals nutrients energètics són els hidrats de carboni.
- Igual que la pasta, l'arròs combina molt bé amb diversos aliments i és fàcil de mastegar.
- Cal desmitificar la idea que l'arròs engraixa. Tal com succeeix amb la pasta, el seu contingut en greix és molt baix.
- En les receptes que inclouen crema de llet o nata líquida, s'aconsella la indicada especialment per a cuinar, que conté aproximadament el 18% de greix.
- Combinat amb llegums, constitueix una excel·lent aportació de proteïna, la qual cosa és important tenir en compte quan es fa una alimentació vegetariana.
- La cocció de l'arròs s'ha de fer amb aigua, fumet o brou bullent. La quantitat de líquid de cocció varia en funció del tipus d'arròs i de la forma de

ARRÒS A LA MARINERA

Ingredients:

- 300 g. d'arròs
- 400 g. de sípia
- 12 cloïsses
- 4 gambes
- 2 grans d'all
- julivert
- 4 cullerades d'oliva
- sal

Elaboració

Se submergeixen les cloïsses en un bol amb aigua tèbia i sal, per tal que treguin la sorra, durant 10 minuts. S'escorren i es reserven.

Es posa l'oli en una paella i s'hi fregeixen la sípia tallada a talls petits i les gambes. Es treuen i es reserven: En el mateix oli es fan enrossir els alls picats, s'hi torna a posar la sípia i s'hi afegeix l'arròs. Es donen uns quants tombos, tot remenant, i es cobreix amb 750 ml. de fumet de peix bullint. Passats uns 12 minuts s'hi afegeixen les cloïsses, les gambes fregides, el julivert picat i es posa al forn preescalfat a 180° C. Es deixa fer 6 minuts més i després d'uns quants minuts de repòs, ja es pot servir.

Comentari dietètic

S'aconsella acompanyar aquest plat amb un altre de ric en fibra, de manera que quedi representat el grup de verdures i hortalisses. Destaca l'aportació de vitamines com la B2 i la B6, com també el ferro, el fòsfor, el zinc i el iode.

Contingut energètic aproximat
490 kcal.

RACÓ POÈTIC

de Marta Bayo

HE APRÈS...

He après que ningú
no és perfecte...
fins que t'enamores.

He après que la
vida es dura...
però jo ho sóc més!

He après que les
oportunitats no es perden mai...
les que tu deixes escapar
les aprofita un altre.

He après que quan sembres
rancúnia i amargura...
la felicitat se'n va a
un altre lloc.

He après que hauria d'utilitzar
sempre bones paraules...
perquè demà potser
me les hauré d'empassar.

He après que un somriure
és un mètode econòmic...
per millorar el teu aspecte.

He après que no
puc escollir com em sento...
però sempre hi puc fer
alguna cosa..

He après que quan el teu nadó
t'agafa el dit amb la seva maneta...
et té enganxat a la vida.

He après que tots volen
viure al cim de la muntanya...
però tota la felicitat
esdevé mentre hi pugues.

He après que cal
gaudir del viatge...
i no pensar només en la
meta.

He après que és millor donar consells només
en dues circumstàncies...
quan són demanats i
quan en depèn la vida.

He après que com
menys temps malgasto...
més coses faig.

Anònim

Poema d'estiu

Assaborir la pell salada
humitejant els llavis ressecs.

Ignorar què significa matinar
quan la gana et desperti.

Descobrir el cel ennuvolat
mentre et banyes al mar.

Passejar amb els peus nus
fins que comencis a saltar.

Empassar-te un llibre sencer
sense mirar el rellotge.
Viure a l'aire lliure.

Optar a provar un nou gelat.
Dormir destapat.
Dominar amb la mirada el paisatge,
pintar i saltar i jugar i cantar i sortir i ballar,
i cridar i somniar i rumiar i estar,
i ser un ésser viu d'estiu,
fins que la tardor determini la fi d'aquest
mostrari.

Anònim

de David Gallach

INDIGNATS AMB ELS MITJANS

Les manifestacions i les acampades dels indignats han estat els protagonistes de les portades dels diferents diaris i dels sumaris dels diferents informatius. A hores d'ara, encara molta gent no entèn la diferència entre un indignat, un antisistema i un "perro-flauta" com en diuen en certs mitjans.

Molts mitjans s'han encarregat de manipular i fer que molta gent no pugui conèixer la veritat de tot el que passa en el dia a dia. Els indignats reclamen millores per a l'actual sistema democràtic i tenen propostes per fer que el sistema polític actual es pugui millorar.

Hem pogut observar com davant del Parlament, s'han concentrat unes quantes persones per impedir l'arribada dels polítics als seus llocs de treball. La violència que es va poder observar no correspon als principis dels indignats del 15-M. Cal explicar que sempre, en tota manifestació pacífica, s'escampen un grup de violents que només volen crear violència i aprofitar-se de qualsevol manifestació. Això hauria de quedar molt clar, però sembla que a certs mitjans no els interessa.

En les darreres setmanes hem pogut veure com tres mitjans han creat uns casos evidents de manipulació informativa relacionada amb aquest tema. El primer cas el trobem amb la cadena Intereconomía, on vam assistir a una suposada entrevista entre una reportera de la cadena i un suposat entrevistat que només deia que a la plaça Catalunya hi havia molt ambient de "perro-flauta". En definitiva, tot una farsa destinada a la provocació. Un altre cas el trobem amb la cadena pública Telemadrid, en la que van parlar dels incidents del Parlament a través d'unes imatges d'una manifestació a Grècia. Finalment, el diari La Razón obria portada a l'endemà de la manifestació del 19-J amb una portada on es podia veure com havia eliminat uns quants manifestants de la portada perquè semblés més realista, segons la seva realitat, és clar.

Quan es tracten temes tan seriosos com aquests, tots els mitjans haurien de respectar una màxima que en la majoria dels casos, per no dir en el 99%, no compleixen: el respecte als lectors i als espectadors.

de Marta Bayo

L'ALMANAC DEL CORDILL

JUNY

LA MEL ha estat aliment, conservant i medicina. Els hindús conservaven la fruita dins la mel. També conservaven la carn, d'un any per l'altre, amb un gruix de mel que la protegia.

UNA AMPOLLA de plàstic, invertida i partida per la meitat, serveix per a plantar esqueixos o plançons. Poseu una pedreta al broc perquè faci de drenatge i ompliu-la de terra. Perquè se us aguantí, poseu-la dins l'altra meitat d'ampolla. Tingueu-ho sempre un parell de dits d'aigua a sota per tal de mantenir la terra humida.

“**CLAVELL** a l'orella crida donzella”.

EL LLÚPOL forma part de preparats medicinals que ajuden a dormir. Comestible i útil com a colorant, el llúpol és la planta que dona el gust amarg a la cervesa. Fa orinar, redueix l'excitació nerviosa i afavoreix la son. És una planta invasora, que s'escampa amb molta facilitat.

Si **VOLEU QUE** qualsevol tipus de carn quedi més tendra, poseu-la dins un bol de llet durant unes hores.

SARMENY és el color daurat, d'un groc verdós, que agafen els camps de cereal quan comencen a madurar. i sarmenys

és la pera primerenca, petita i arrodonida, que madura de color del cereal al punt de la seva.

“**LA VACA MÉS NEGRA**, /d'un negre que espanta, /aneu-la a munyir / i us darà llet blanca”.

Joseop Carner. (Adaptació d'un proverbi danès).

“**EL QUE ALTRE** sua, poc em dura”.

“**UN MATEIX VENT, AQUÍ BO I ALLÀ DOLENT**”

imprevisible i indomable, el vent escombra el cel. Modela la terra i dibuixa paisatges. Fa girar molins, acaricia plantes. Transporta llavors. N'hi ha de llarg recorregut, i d'altres de locals. Secs, humits, càlids o glaçats, cada vent té el seu nom. “Llevant, xaloc i migjorn, llebeig, ponent i mestral, tramuntana i gregal, vet aquí els vuit vents del món”.

QUAN UNA SALSÀ de tomàquet ens surt massa àcida i no ho podem solucionar amb la típica culleradeta de sucre, només caldrà que hi posem una pasta-naga ratllada. Aconseguirem treure-li tota l'acidesa. A més de bon gust, la pasta-naga dona un color distingit a la salsa.

PER A FER for a les formigues que se us fiquen a casa, proveu de deixar una llimona tallada a trossos per diferents indrets del seu recorregut.

Si **TALLEM HERBA** i bardisses durant els dies de Lluna Vella, costarà més que tornin a rebrotar.

CONTRA ELS PUGONS va bé la infusió de fulles de carxofa. Contra els fongs i àcars, la infusió d'all. Contra els insectes en general, un manoll de brots verds de tomaquera barrejats amb sabó.

ALS RIUS CATALANS s'hi pot arribar a comptar quaranta-tres espècies de peixos diferents. Moltes no són autòctones sinó introduïdes.

ESTREMEM LA TEMPORADA DELS RIUS

El riu Ges, al seu pas pel Salt del Molí, ofereix tolls deliciosos i imatges com la cascada de vint metres, o el pont de Salgueda, de construcció romana. Des de Vidrà podeu fer una excursió a peu fins a l'indret. El paisatge s'ho val. Per cert, travessareu per sobre del pont de Salgueda, orgullós amb el seu únic arc.

"AIXÒ ÉS OR, XATA" Conta la llegenda que entrant a València, el rei Jaume i el Conqueridor va ser obsequiat per una noia amb un got d'un refresc deliciós. El rei va quedar meravellat i va dir: "això és or, xata". Heus aquí el bateig, segurament fals, d'una beguda ideal per als dies d'estiu.

LES NESPRES, per madures que siguin, sovint són dures. Proveu d'embolicar-les en paper i deixar-les vint-i-quatre hores al congelador.

JULIOL

REGUEU L'HORT a primera hora del matí, abans que el sol escalfi. Feu-ho sempre amb el raig dirigit a la terra, i no pas a les fulles. Per a rebre l'aigua, cal que les plantes s'hagin refredat del fort sol d'aquestes dates. A les zones on l'aigua és un bé escàs, convé de pensar en instal·lar el reg gota a gota. Dóna molt bon resultat.

SI VOLEU UN ALLIOLI diferent, amb un punt de cremositat, afegiu una clara d'ou a punt de neu.

SEMBLA QUE les llistes de noces es van començar a fer a Anglaterra, després que la propietària d'uns grans magatzems rebés, el dia del seu casament, onze cafeteres repetides.

A L'HORA D'ABOCAR un líquid molt calent dins una tassa de vidre o porcellana, poseu-hi abans una cullereta. Així evitareu que la tassa es trenqui degut a l'excés de calor.

"JO SÉ UNA CANÇÓ" de fil de cotó. / Ma mare mongeta i mon pare rector. / Me minjo la figa i tiro el peçó. / A mossos, a mossos, / me faig un gipó. / Campana de fusta, / batall de segó."

XAROP DE BASTÓ. Qui no s'ha fet mai un bastó amb una branca pelada? Els gaiatos dels pastors solien acabar en ganxo, i eren fets d'avellaner (com les

varettes dels mags, diuen). Encara avui el bastó és símbol de poder. El porten alcaldes, presidents i mariscals. "Vesteix un bastó i

semblaràs un senyor", diu el refranyer. i afegeix: "un bastó tort fa anar dret".

ELS MELONS no poden desenvolupar el sabor dolç si els hem collit verds, perquè encara no tenien el midó fet. El midó és l'hidrat de carboni que els proporciona la dolçor. El mateix passa amb la pinya tropical, que ha de madurar a la planta per tal d'arribar a ser dolça.

SEGONS EL REFRANYER, el període més càlid de l'any va de la Mare de Déu del Carme a la Mare de Déu d'agost. "La calor greu, de Mare de Déu a Mare de Déu".

CONSELLS DE SALUT PER A LA GENT GRAN: PREVENCIÓ DEL CÀNCER

Si adopteu un estil de vida saludable, el vostre estat general millorarà i evitareu alguns tipus de càncer. Per això és convenient que:

- No fumeu. Si sou fumador, deixeu de fumar com més aviat millor.
- Modereu el consum d'alcohol.
- Mengeu diàriament verdures i fruites fresques. Consumiu sovint cereals amb un alt contingut de fibra (integrals). Limiteu el consum d'aliments rics en greixos.
- Eviteu l'excés de pes i feu exercici físic.
- Eviteu l'exposició excessiva al sol.

Sabieu que amb una detecció precoç és possible curar molts casos de càncer?

Consulteu al metge si noteu algun bony, si teniu una ferida que no cicatritza (fins i tot a la boca), si una piga canvia de forma, volum o color, o si patiu qualsevol pèrdua anormal de sang. També és convenient fer-ho si teniu tos o afonia persistent, canvis en els vostres hàbits intestinals (la freqüència en què aneu de ventre o el tipus de deposició), alteracions urinàries o pèrdua anormal de pes.

Si sou una dona recordeu que:

- Us heu de fer una citologia (Papanicolaou) si teniu més de 65 anys i no us n'heu fet mai cap. Es recomana practicar-ne dues de seguides en un any. Si són negatives no cal repetir-ne cap més amb finalitat preventiva.
- Examineu-vos els pits amb regularitat i que el metge ua faci una exploració clínica de les mames un cop l'any.
- Si teniu entre 65 i 69 anys us heu de fer una mamografia cada dos anys. Les persones la mare o les germanes de les quals (familiar de primer grau) han tingut càncer de mama, especialment abans de la menopausa, són un grup d'alt risc i s'han de fer una mamografia cada any.

interprint

disseny
i produccions gràfiques

flyers_pòsters_catàlegs_carpenteria_fulletons
comercials_papereries_corporatives_displays
targetons per a celebracions_llibres_vinils per a
vehicles i locals_plotters_enquadracions
registre mercantil_segells_dossiers_pancartes
caixes de llum_ampliació de fotografies_edició de
revistes_plaques de senyalètica_etc

balmes 188_08006 Barcelona
T: 932 181 437_F: 934 151 389
info@interprintbcn.com_www.interprintbcn.com

BAR d'EL CENTRE

Direcció del bar a càrrec
de l'Eliane i l'Antonio

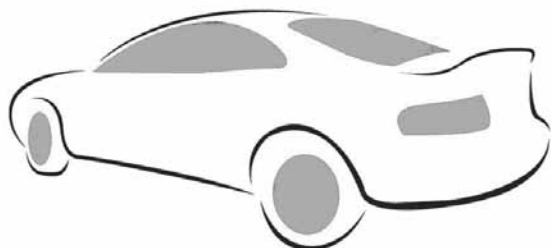
Obert:

De dilluns a dissabte, de 17h a 01h
Diumenges, a partir de les 12h

Menú de grups

**Menú especial de diumenge amb
copa de cava i cafè inclòs**

**Assortit de tapes, entrepans i
altres**

Distribuidor Oficial:
I.M. GUIDOSIMPLEX

CLÍNICA DE L'AUTOMÒBIL, S.L.

JORDI MUSONS AGELL

Reparació general de l'automòbil

Servei PRE-ITV - Diagnosi - Electrònica - Electricitat

Recollida i entrega a domicili

Montmany, 11 - Tel. 93 213 25 55

www.clinicadelautomovil.net

Aigua - Gas - Electricitat

J. GUINART
 INSTAL·LADOR AUTORITZAT
 REIC-080160960

Renaixença, 71 - Tel. 93 435 90 06 - Fax 93 511 19 86
 08041 BARCELONA - joanguinart@hotmail.com

MARINELAND
 CATALUNYA

FORN de PA
 Pastisseria
Santa Clara

Reposteria i degustació
 Artesans des de 1951

Pan Artesanal
 Dietetic
 Regimes
 Cialotta
 Fibraes
 Panes especials

Travesera de Gracia, 210
 Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
 08012 Barcelona

Pastisseria
 Reposteria
 Pizzas Variades
 Canapes
 Pasta te
 Figures Pa

**FERRETERIA
 CAMPS**

la mamma

C. Villarroel, 247-249
 08036 BARCELONA

Il Commendatore

C. Urgell, 247
 08036 BARCELONA

la Cratera
Restaurant

C. Villarroel, 247-249 (Cant. Londres)
 08036 Barcelona - Tel. 93 405 24 91

RESTAURANTE - CAFETERIA

La Despensa
de la Buena Mesa

C. Comtes d'Urgell, 247 - Tel. 93 410 81 04
 08036 BARCELONA

**SI VOLS PUBLICITAR-TE EN AQUESTA REVISTA
 POSA'T EN CONTACTE AMB NOSALTRES:**

Centre Moral de Gràcia, Ros de Olano, 9 - 08012 Barcelona · Tel. 932 375 031

En aquest cas, els pollastres a l'ast també són presents quan la rostisseria tanca les seves portes.

**Ajuntament
de Barcelona
Gràcia**

**Creu de Sant
Jordi 1994**

**medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic**

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia

**Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana**

Dipòsit legal 40.249

www.elcentregracia.cat · elcentre@elcentregracia.cat

Edita i publica Centre Moral de Gràcia

Ros de Olano, 9 - 08012 Barcelona - Tel. 932 375 031

Direcció:

David Gallach

Col·laboradors

en aquest número:

Joan Guinart
Joan Galceran
Munsa Farré
Carlos Pablos
Núria Bosch
Alfred Casas

Redactors:

Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Glòria Soto

Fotògrafa:

Dolors Bonet

L'equip de redacció de l'Or i Flama no es fa necessàriament solidari amb les opinions expressades pels seus col·laboradors i es reserva el dret de publicar-les. Recordem als col·laboradors i socis que la finalitat de l'Or i Flama és la d'informar i que no es publicarà cap enfrontament entre socis o seccions.

Disseny i producció a càrrec de:

Interprint - Disseny i produccions gràfiques